

dige andre Vedtægter, som ere blevede vedtagne og fremdeles maatte blive vedtagne. Jeg maa altsaa nærmest antage, at dette Ændringsforslags endelige Vedtagelse vilde være Begyndelsen til Indførelsen af lignende Bestemmelser med Hensyn til andre Emner, som afgjøres ved Vedtægter. Dersom Rigsdagen skulde ønske at faae nogle af de Bestemmelser, som nu henvises til Afgjørelse ved Vedtægter, indførte i selve Loven, da skulde jeg, forsaavidt saadanne Afgjørelser ikke nødvendigviis maatte være reent locale, ikke modsætte mig det; derimod forekommer det mig, at man, ved i selve Loven at henvise Afgjørelsen til Vedtægter, erkjender, at de paaagjældende Spørgsmaals Afgjørelse ikke har en saadan Betydning, at de fortjene at ordnes ved selve Lovgivningen. Dersom det ikke skal være for særlig at føre Control med, paa hvilken Maade de communale Myndigheder i Forbindelse med Indenrigsministeren afgjør bestemte Spørgsmaal, saa seer jeg ikke, hvorfor man vil have de 66—67 Kjøbstadvedtægter meddeelte til Rigsdagens Medlemmer til Berigelse af deres Bogsamlinger. Jeg kan ikke med den ærede Ordfører erkjende, at Kjendstabet til Kjøbstadforholdene er saa sjældent, som han gjorde gjældende, og heller ikke vil jeg indrømme ham, at et saadant Kjendstab skulde blive slynderlig syldigere derved, at et Par hundrede Exemplarer af samtlige nye Kjøbstadvedtægter bleve uddeelte om Aaret. De Mænd og de Medlemmer af den lovgivende Forsamling, som ikke i dette Dieblik have noget Kjendstab til de Kjøbstadcommunale Forhold, tvivler jeg meget paa ville søge at faae en saadan grundig Kundskab ved at gjenemgaae de 66—67 Kjøbstadcommunale Vedtægter. Jeg troer, at det vilde være en Anvendelse af Papir og Sværte af samme Art som den, der desværre finder Sted med Hensyn til saameget andet, nemlig til ingen Nytte. Jeg maa være af den Formening, at, dersom disse Kjøbstadvedtægter skulde meddeles Rigsdagen, saa maatte selvfølgelig ogsaa, skjøndt det ikke udtrykkeligt staar i Ændringsforslaget, alle de Ændringer, som i Tidens Løb foretoges

i dem — f. Ex. saadanne Ændringer, som at Ræmmerens Løn forhøiedes fra 100 Rd. til 200 Rd., eller at der blev truffet nye Bestemmelser om andre communale Bestillingsmænds Løn — paa lignende Maade meddeles den først sammentrædende Rigsdag, thi ellers vilde jo Samlingerne af Kjøbstadvedtægter blive ucomplete og et upaalideligt Materiale for den, som særligt vilde sætte sig ind i dette Punkt. Men dersom nu disse Vedtægter tilligemed de Ændringer, som efterhaanden, og det sandsynligviis meget snart, vilde fremkomme i dem, saaledes skulde meddeles Rigsdagen, saa seer jeg, som alt omtalt, ikke rettere, end at ogsaa alle andre Vedtægter, navnlig Amternes Vedtægter og de 10—1100 sognecommunale Vedtægter, maatte fortjene den samme Trosbeviisning, at blive meddeelte den næste sammentrædende Rigsdag. Vi kjende jo en Række af Vedtægter foruden disse, saasom Sundhedsvedtægter og Skattevedtægter; vi have, kort sagt, Vedtægter paa alle Punkter, netop om Emner, som Lovgivningsmagten ikke har erkjendt for vigtige nok til at blive ordnede af den. Men idet Lovgivningsmagten har overladt det til den enkelte Commune selv at ordne saadanne Forhold, bliver Berettigelsen for Rigsdagen til at faae Vedtægterne meddeelte netop derved i mine Tanker meget tvivlsom. Dersom Hensigten med at forlange disse Kjøbstadvedtægter meddeelte, skulde være den, at man derigjennem vilde udøve en større og vedvarende Control med den Maade, hvorpaa Administrationen i Forbindelse med de communale Autoriteter benyttede Lovens Bemyndigelse, saa maatte jeg end stærkere modsætte mig et saadant Forslag. Det forekommer mig, at der ikke er den fjerneste Anledning til at forlange en Control i saa Henseende; det forekommer mig, at man i et saa lille Land som vort og med den Offentlighed, som her er, trygt kan forlade sig paa, at intet Overgreb paa dette Omraade vilde blive ukjendt og uændset. Jeg maa slutteligt med Hensyn til dette Ændringsforslag endnu kun bemærke, at det ikke indeholder noget Forslag om en